

Doktoren indskrænkede sig derefter til at tale om Obligationen. Og da Præsten erklærede, at han ansaae det for rigtigst helt og holdent at overlade den Sags Ordning til en Sagfører, gik Samtalen istaa.

I disse Øjeblikke, mens Spektaklet af en forbi-kørende Arbejdsvogn gjorde Stilheden i Stuen endnu mere afgrundsdyb, bestemte Doktoren sig til at gøre et sidste Forsøg paa at faa Broderen i Tale. Han vilde fortælle ham Sandheden om Rosalies Endeligt. Han kunde ikke rejse bort uden at have vovet det yderste for at raabe den gamle Johannes op fra det døde, om ogsaa blot for at sige ham det sidste, broderlige Farvel.

Da Vognen var kommen forbi, sagde han:

»Der er endnu en anden Ting, jeg maa tale lidt med dig om, inden jeg rejser. Naar du hører, hvad det drejer sig om, vil du vistnok bebrejde mig, at jeg har holdt Sandheden skjult for dig saa længe. Det var maaske ogsaa urigtigt af mig — jeg indser det nu — men jeg kan forsikre dig, at Hensigten har været den bedste.«

Præsten, der havde siddet og fingret nervøst ved en Bog, løftede ved disse Ord Hovedet, men saae ikke over paa Broderen. Trods sin aabenbare Forbavselse spurgte han ham heller ikke ud, da han et Øjeblik standsede, men ventede i Tavshed paa Fortsættelsen.